

Κατὰ τρόπον προσιδιάζοντα ἢ ἀρμόζοντα εἰς γέροντας: Περπατάει γέρικα.

γέρικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) γέρ'κος Θράκ. Πάρ. (Λεῦκ.) γέρ'κους κοιν. βορ. ἰδιωμ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) ἔρικος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. γέρικια Σίκιν. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γέρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἡλικιωμένος, ὁ γηραιός κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Γέρικος τράγος-πλάτανος, γέρικη φοράδα, γέρικο ἄλογο κοιν. Γέρικος ἄνθρωπος εἶσαι καὶ μεγάλο δὲν ἤβαλες Κρήτ. (Ἀνατολ.) Ἐπῆρε μὴ γυναικα λίγα λίγα γέρικη (=ὀλίγον ἡλικιωμένην) Κρήτ. (Κίσ.) Γλύτωσαν τὰ πρόβατα ἀπ' τὸ γέρικο τὸ σκυλλί Ἡπ. (Μαργαρ.) Γέρ'κον μουλάρ' Χαβουτσ. Γιὰ τσοῖτα, γέρικο μουλάρι εἶναι τσαὶ θέλει ὀρχητάτσα (ὀρχητάτσα=ὀρχητάκι, χοροπηδήματα) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Γέρικό 'ναι τὸ μουλάρι μας καὶ θαρρῶ πὼς 'ὰ φοφήση Κρήτ. (Ἀνατολ.) Γέρικον ἄλεγον Ἀμισ. Κερασ. Πουλιμάει νὰ κάψ' δ'λεῖα μὴ κατ' γέρ'κα ἄλουργα Εὐβ. (Ἀκρ.) Γέρικο βούι Κρήτ. Γέρ'κον βουδ' Πάρ. (Λεῦκ.) Τοῦ γέρ'κον τραῖ τοῦ λιέμι παλιοντραῖ Θεσσ. (Βαθύρρ.) Εἶμι γέρ'κον τοῦ ζῶ κι βρισκούμαστ' γι ἄλλον Εὐβ. (Στρόπον.) Ἔναι γέρικο τὸ βόδι, δὲ βορεῖ νὰ καματέψη ὀφέτου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Αὐτὸ τοῦ δέντρου εἶμι πουλὺ γέρ'κον Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Τὴν πολὺ γέρικια ἐλὶα τὴν κόβομε Σίκιν. Ὅλες οἱ γέριτσες ἐλιές κάνουν κουφιάλα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Γέρικο ἀβέλι Πελοπν. (Μεσσ.) || Φρ. Γέρικο εἶναι τ' ἄλογό σου (οὕτω χαριεντιζόμενοι ἀπαντῶσι γέροντες εἰς τοὺς προσαγορεύσαντας αὐτοὺς γέρους, ὑποδηλοῦντες οὕτως ὅτι ἀποστέργους τὴν κλῆσιν) Πελοπν. (Μεσσ.) Σῦρ. — Ν.Πολίτ., Παροιμ. 3, 563. || *Ἀσμ.

Πᾶρε γυναικα γέρικη νὰ βάφει τὰ μαλλιά τζη,

Πᾶρε γυναικα νέικη νὰ κόβγει τὰ δικά τζη

Κρήτ. (Ρέθυμν.) Συνών. γεροντιάρης. Ἀντίθ. νέικος. 2) Ὁ προερχόμενος ἐκ ζώου ἢ δένδρου γηραιόου πολλαχ.: Εἶναι γέρικο τὸ κρέας, δὲ ψήνεται Κρήτ. (Ἀνατόλ.) Ἐρίκό 'ναι τὸ κριάς ἐτοῦτο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γέρικο ξύλο Πειρ. 3) Ὁ προσήκων εἰς γέροντα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Γέρικα λώματα (ἐνδύματα προσήκοντα εἰς γέροντα). Συνών. γεροντιακός, γεροντικός, γεροντίστικος.

γερινέ ἐπίρρ. Θράκ. (Καλλίπ.) Καστ. Κωνπλ. Μεγίστ. Σίκιν. Τῆλ. γρινέ Θράκ. (Καρωτ.) γερ'νέ Εὐβ. (Χαλκ.) Πελοπν. (Νεάπ.) Ἰθάκ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Σῦρ. — Λ. Παλάσκ., Ὀνοματολόγ., 32 Ν.Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων 128 Ἀ.Σακελλ., Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 226, 299 γιρ'νέ Λέσβ. Σάμ. Στερελλ. (Τοπόλ.) Τῆν. (Κτικᾶδ.) ἔρινε Κάλυμν. ἰρινέ Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yerine*=ἀντί, εἰς τὴν θέσιν τινός.

1) Εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἀντικατάστασιν τινος, ἀντί τινος Θράκ. (Καλλίπ. Καρωτ.) Κάλυμν. Κωνπλ. Λέσβ. Μακεδ. (Κοζ.) Μύκ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σίκιν. Στερελλ. (Τοπόλ.) Σῦρ. Πῆλ. Τῆν. (Κτικᾶδ.): Οὐ τρανύτιρους κρατοῦσι μὴ γρατσούνα κι τ'ν εἶχαν γρινέ κουβαρά (γρατσούνα=ὑδροδοχεῖον ἐκ κολοκύνθης) Καρωτ. Μαζίτσα πῆγε κ' ἡ γριά, 'ς μάννας γερινέ Καλλίπ. Γερινέ ποτήρια εἶχαν γιουρδέλια (γιουρδέλια=ξύλινους κάδους) Τῆλ. Φᾶτο γερ'νέ ψωμί (φᾶγε το ἀντὶ ψωμιού) Ἀρτάκ. Ψωμί γερινέ Κωνπλ. Τρῶμε μακαρόνια γερινέ ψωμί Μύκ. Γρινέ σκούπα εἶχα τὰ χέρια μου Κτικᾶδ. Τὰ λουλ-λούδια τοῦ στεφανιοῦ βάλλ-λῶουν da ἔρινε στεφάνι 'ς τοὺς ἀγίους τοῦ τέμπλου τῆς ἐκκλησιᾶς

Κάλυμν. Φρ. Γέρι-γερινέ (ὡς ἔδει, καλῶς ἔγινε) Τῆλ. 2) Εἰς θέσιν μόνιμον, μονίμως Εὐβ. (Χαλκ.) Ἰθάκ. Καστ. Μεγίστ. Μύκ. Πελοπν. (Νεάπ.) — Λ. Παλάσκ., ἐνθ' ἄν. Ν. Κοτσοβίλ., ἐνθ' ἄν. Ἀ.Σακελλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀκόμα σὲ περιμένω, πῆες κ' ἤκατσες γερινέ Μύκ. Βάλε στῦλο ἐλίτικὸνε νὰ δὸν ἔχης γερ'νέ Ἰθάκ. Ἐχω 'ς τὴ βάσκα καπνὸ γερινέ Χαλκ.

γεριντίζω ἀμάρτ. γεριντῖω Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yerinmek*=σιχαίνομαι.

Παραμελῶ τι: Φρ. Τῆς χώρας τίς καρδιές χτίειν τες καὶ τίς δικές του γεροντῖειν τες (ἐπιμελεῖται καὶ φροντίζει τοὺς ξένους καὶ παραμελεῖ τοὺς οἰκείους).

γερίτσικος ἀμάρτ. γερίτζικος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὗς. γερίτσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Ὁ κάπως γέρων, γεροντάκι, γερούλης. Συνών. γεράκος γερίτσος, γεροντάκι, γεροντάκος γερούλης.

γερίτσος ὁ, Πόντ. (Σάντ.) γερίτσον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γέρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσος.

Ὁ γερίτσικος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ὄνταν ἐσούμωσεν 'ς σὴ χαμυλέτεν, εἶρεν ἀτεν ξάν' ἐκεῖνος ὁ γερίτσον καὶ ἐρώτεσεν ἀτεν (ἐσούμωσεν=ἐπλησίασε, χαμυλέτεν=μύλον, ξάν'=πάλιν) Συνών. ἐν λ. γερίτσικος.

γερλεστιζώ Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ. Τσακίλ.) Ἰων. (Βουρλ.) ἰρλεστιζου Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) γερλεστοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) γερλεστίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yerlestirmek*.

Τοποθετῶ, διευθετῶ, ἐτοιμάζω ἐνθ' ἄν.: Ἐλᾶτε νὰ γερλεστίσουμε τὰ κρεββάτια Σαρεκκλ. Τὰ γερλέστ'σαμ' τὰ βαρέλια αὐτόθ. Τὰ γερλέστ'σα γούλα μέσ' 'ς τὸ σεδούξ' Τσακίλ. Γερλέστ'σες τὰ ξύλα; Ἐπιβάτ. Σαρεκκλ.

Καὶ ἀμτβ. τακτοποιῶ ἐμυτὸν Θράκ. (Σαρεκκλ. Τσακίλ.): Γερλέστ'σες καλὰ καὶ χαβάρ' δὲν ἔχ'ς Σαρεκκλ. Τάμ' γερλέστ'σα καὶ πῆρε δρόμο ἢ δ'λεῖα, ἦρτε ὁ πόλεμος καὶ πᾶνε γούλα Τσακίλ.

γερλήδικος ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.) γερλήδ'κος Θράκ. (Τσακίλ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. γερλήδες τοῦ ἐπίθ. γερλήης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Ἐντόπιος, ἐγχώριος ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι ξένο, εἶναι γερλήδικο Σμύρν. Ἀλλ' νοστ'μάδα ἔχ' τὸ γερλήδ'κο πρᾶμα Τσακίλ. Συνών. γερλήης, γερλήσιος, ντόπιος.

γερλήης ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Τσακίλ.) Ἰων. (Μαγνησ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yerli*=ἐντόπιος.

Γερλήδικος, ἐνθ' ἄν.: Ἐκεῖνος εἶναι γερλήης, μόνε ἡ γ'ναῖκα τ' εἶναι ξέν' Τσακίλ. Γερλή σταφίδα Μαγνησ. Συνών. γερδήλικος, γερλήσιος, ντόπιος.

γερλήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιρλήσιους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γερλήης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Γερλήδικος, ὁ ἰδ., ἐνθα καὶ συνών.: Τὰ παννιὰ ἐρι γιρλήσια.

γέρμα τό, σύνθηθ. γέρμαν Ρόδ. Χίος (Πισπιλ.) ἔρμα Κεφαλλ. (Δελιν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄγερμα Κύθηρ. ἔγερμα Χίος γεῖρμα Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Πελοπν. (Βασαρ.)

Στερελλ. (Παρνασσ.) Σύμ. — Χ.Χριστοβασ., 'Αγάπ. 2, 8. γεῖρμαν Κύπρ. ἔγειρμα Λέσβ. ('Αγιάσ.) Μακεδ. (Βελβ.) 'Εκ τοῦ ρ. γέρνω. Οἱ τύπ. γεῖρμα, ἔγειρμα ἐκ τοῦ ἄορ. ἔγειρα. 'Ο τύπ. ἔγερμα ἐκ τοῦ ἔγειρμα διὰ τὸ ρ ἢ τὸ γέρνω.

1) 'Η κλίσις τοῦ σώματος, ἐνιαχ.: 'Ἀσμ. 'Ἄλλο πού δέ με μάρανε παρὰ τὸ λακριδί σου, τὸ γέρμα καὶ τὸ λύσιμα πού κάνει τὸ κορμί σου (λακριδί=ὀμιλία) Θήρ.

Εἶσαι ψηλός, εἶσαι λιγνός, πλεγμένος με τὸ σύρμα, σοῦ στέκει ἡ προβατησιά, σοῦ στέκει καὶ τὸ γεῖρμα Ζάκ. Συνών. γερμός, γέρσιμο. 2) 'Η κλιτύς, ἡ πλευρὰ ὅρους ἢ κατωφεροῦς ἐδάφους, ἢ κατωφέρεια ἐνιαχ.: 'Ο τόπος ἔχει γέρμα Κέρκ. ('Αργυράδ.) Μεσ' 'ς τὸ ἔρμα τοῦ βουνοῦ εἶν' ὁ φάραγας Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εχε, παιδί μου, τὸ νοῦ σου νὰ μὴ βααίνης καθόλου 'ς τὰ ἔρματα αὐτόθ. Κεῖνο δὲ ἔρμα 'ναι φόβος καὶ τρόμος αὐτόθ. 'Εχει κ' ἐδῶ γέρμα τὸ ποτάμι Εὐβ. (Βρύσ.) Κουράγιον, κὶ τιλειών' οὐ ἀνήφουρους. Σὶ λήγου ἀρχ' νάει τοῦ γεῖρμα Σάμ. 3) 'Η ἀπόκλισις τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν δύσιν καὶ ὁ περὶ ταύτην χρόνος τῆς ἡμέρας ἢ καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου πολλαχ. 'Εγειρμα ἡ μέρα ἀκούσαν ἓνα μιρακλίδ' κόν τραγοῦδ' σμα Λέσβ. 'Ελα 'ς τὸ ἄγερμα τοῦ ἡλίου Κύθηρ. 'Σ τὸ γέρμα τοῦ ἡλίου ἤρταμε Χίος. Γέρμα ἡλίου ἤρθη τοῦ αὐτοκί'ν του 'Ηπ. (Πλατανοῦς.) — 'Ο καιρὸς ἦτανε βροχερός. Κατὰ τὸ γέρμα, τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου λοξοχυνότανε ἀσπρο καὶ μαραμένο Π.Βλαστ., Κριτικ. Ταξιδ., 13. || Φρ. Γεῖρμαν ἡλίου (ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα) Κύπρ. Γεῖρμαν τοῦ μεσομερικοῦ (ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα) αὐτόθ. Γεῖρμαν τῆς ἡμέρας (τὸ ἀπόγευμα) αὐτόθ. Τὸ γέρμαν τῆς ἡμέρας (τὸ ἀπόγευμα) Ρόδ. Γεῖρμα τσῆ ν' ἡμέρας (ἀπόγευμα) Σάμ. Με τὸ γέρμα (κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 'Σ τὸ γέρμαν τοῦ ἡλίου (ὁμοίᾳ τῇ προηγούμενῃ) Χίος (Πισπιλ.) 'Ἐρμα ἡλίου (ἡ δύσις τοῦ ἡλίου) Κεφαλλ. 'Εγειρμα ἡλίου (ὁμοίᾳ τῇ προηγούμενῃ) Μακεδ. ('Αρν.) Τοῦ γέρμα τοῦ ἡλίου (ὁμοίᾳ τῇ προηγούμενῃ) 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Γέρματα τοῦ ἡλίου (περὶ τὴν δύσιν) Κυκλ. || 'Ἀσμ.

Κανάτα πίνω τὸ πρῶι, βότσα τὸ μεσημέρι καὶ με τὸ γεῖρμα τοῦ ἡλίου στραγίζω τὸ βαρέλι Πελοπν. (Βασαρ.) 'Ἀπάν' 'ς τὸ γέρμα τοῦ ἡλίου καὶ 'ς τὸ βασίλεμά του λέπω μιὰ κόρη ρόιδινη, μιὰ κόρη μαυρομάτα Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ποτέ σου γέρμα τοῦ ἡλίου νὰ μὴ μοιρολογήσης Θράκ. (Αἶν.) — Ποίημα.

Κ' εἶμαστ' ἐκεῖ ἀντικρύζοντας τὸν ἡλιο πιά 'ς τὸ γέρμα, πού ξάπλων' ἐρωτόδρομο, ποτάμι ἀπὸ χρυσάφι μέσ' 'ς τὰ γελοῦμενα νερά

Μ.Τσιριμῶκ., Σονέτ., 65. Συνών. ἀνάγερμα 7 καὶ ἐν λ. βασίλεμα 2. 4) 'Η προβεβηκυῖα ἡλικία, τὸ γῆρας, αἱ δυσμαὶ τοῦ βίου ἐνιαχ.: 'Ηπιονίς δουν γιὰ παλλ' κάρ' τσί μ' ὄλουν τοῦτον ἡδαν 'ς τοῦ ἔγειρμα τσ' ζουγις-ι d' Λέσβ. ('Αγιάσ.) — 'Σ τὸ γέρμα τῆς ζωῆς Λεξ. Δημητρ. 5) Θόλος, ἀψὶς οἰκίας, γεφύρας ἢ ὁδοῦ Χίος: Φρ. Σήμερα εἶχα γέρματα (εἰργαζόμενην εἰς τοὺς θόλους). 'Η σημ. καὶ ἐκ Χιακοῦ ἐγγρ. τοῦ 1720: «καὶ ἀν λάχη καὶ χαλάση τὸ γέρμαν, νὰ τὸ ξανακτίζουν τὰ δύο μέρη καὶ ἡ Μαρουλοῦ νὰ μὴν ἔχη κάμμιαν ἔξοδον». 6) Θολωτὸς οἰκίσκος Χίος. 6) 'Επεξοχή ἐσωτερικῶν ἀντιμετώπων πλευρῶν τοίχων οἰκοδομῆς Τῆν.: 'Αποὺ πάνου ἀπ' τοῦ γέρμα ἤβαλα τὰ στιγάδια (στιγάδια=πλάκες τῆς ὀροφῆς). 7) Τὸ πρῶτον πρὸ τῆς σπορᾶς ὄργωμα Πάρ.

'Η λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιάρμα τό, Πελοπν. Στρέζ.) Γέρμα ἡ, 'Ηπ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. ('Αστακ.)

γερμάνι τό, 'Ηπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. ('Ηλ.) γερομάνι (Κασσιόπ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γερμάνος.

1) Τὸ πτηνὸν νῆσσα ἢ ὀξύουρος (anas caudata), τῆς οἰκογ. τῶν νησιδῶν (anatidae) 'Ηπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. ('Ηλ.) Συνών. ἐν λ. ἀγριόπαπια. 2) Τὸ πτηνὸν γέρανος Κέρκ. (Κασσιόπ.)

Γερμανικός ἐπίθ. κοιν. Γερμαν' κός κοιν. βορ. ιδιωμ.

'Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γερμανός ἢ Γερμανία καὶ τῆς παργωγ. καταλ. -ικός.

Α) 'Επιθετικ. 1) 'Ο ἐκ Γερμανίας προερχόμενος κοιν.: Μηχανήματα - ροῦχα - κρύσταλλα Γερμανικά κοιν. 'Αλέτρ' Γερμαν' κὸ Θεσσ. (Ναρθάκ.) Πέταλα Γερμαν' κὰ Στερελλ. (Λεβιάδ.) 2) 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν Γερμανίαν ἢ τοὺς Γερμανοὺς κοιν.: Γερμανικὴ γλῶσσα. Γερμανικὴ κατοχή κοιν. 'Σ τὸν τζαιρὸν τῆς Γερμανιστῆς κατοδῆς τὰ θρόφιμα ἦσα βοῶλ-λὺλ λιοστά Χίος.

Β) Οὐς. Οὐδ. 1) 'Αροτρον σιδηροῦν με ὕνιον δίπτερον Εὐβ. (Ψαχν.): Τοῦ δ' κὸ σ' τοῦ χουράφ' θέλ' Γερμαν' κὸ καὶ με διπλᾶ ζά. 'Εκανα οὐλ' τὴν ἡμέρα χουράφ' σήμερα μι τοῦ Γερμαν' κὸ κὶ μοῦ βγήκει ἡ πίστ' ἀνάπουδα. 2) Εἶδος πετάλου τῶν ὑποζυγίων καλύπτοντος μόνον τὴν περιφέρειαν τῆς ὀπλῆς Εὐβ. (Ψαχν.): Νὰ μοῦ καλιγώσ' κὶ τοῦ ἀλογάξ', ἀλλὰ νὰ μοῦ βάν' 'ς Γερμαν' κὸ. 3) Κατὰ πληθ. ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα κοιν.: Μαθαίνω-μιλῶ-γράφω Γερμανικά. Ξέρει καλά Γερμανικά.

Γερμανός ὁ, κοιν. Γερμανός κοιν. βοδ. ιδιωμ. Γερμανέ Τσακων. (Βάτικ.) Οὐδ. Γερμανό Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Σιβ.)

Τὸ ἐθνικὸν ὄν. Γερμανός.

1) 'Ο κάτοικος τῆς Γερμανίας κοιν.: 'Ηρθαν-πέρασαν Γερμανοὶ κοιν. Τότι 'ς τ'ν πλατέα γίν' κὶ τοῦ μακιλλεῖο ἀπ' τ'ς Γερμανοί, σκοντώσαρι ἰννιὰ 'Αλόων. Τῆκ χρονιάμ πού 'ρταν οἱ Γερμανοὶ Κῶς (Πυλ.) || Φρ. Εἶρι Γερμανοὶ 'ς τῇ δ' λειὰ τ'ς, δὲ ξέρ' ν οὔτι γιουρτῇ οὔτι καθημιρ' νῇ (περὶ τῆς ἐργατικότητος τῶν μελισσῶν) Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Εἶδη ἰχθύων: α) Ἰχθύς ὁμοῖος με τὴν σάλπην 'Αστυπ. Κάρπ. ('Ελυμπ. Μεσοχώρ.) Κάσ. Λειψ. Σύμ. Τῆλ. Συνών. ἀγριόσαλπα. β) Ἰχθύς σχήματος πλατέος καὶ χρώματος πρασινωποῦ ὡς τὸ τοῦ κοινοῦ σάπωνος Ἴος. γ) Ἰχθύς ὡς τὸ χρυσόψαρον, μὴ ἐδώδιμος Κύθν. Πάρ. (Νάουσ.) Τῆν. 3) Τὸ σιδηροῦν ἄροτρον ὡς ἐκ τῆς προελεύσεώς του Θεσσ. ('Ανατ. Κρυόβρ. Τσαρίτσ.) Μακεδ. (Βόιον Γαλατ. Δεσκάτ. Κίτρ.) Τσακων. (Βάτικ.): Φόρτουσι ἡ θεῖους τοῦ Γερμανό 'ς τ' ἄλγιον κὶ πῆγι 'ς τοῦ χουράφ' νὰ οὐργώσ' κὶ νὰ σπεῖρ' τ' βρίζα Κίτρ. Μόνου οὐ Γερμανός θὰ κόψ' τ' ἀγκάθια Γαλατ. 4) Τὸ οὐδ. ἡ φυομένη εἰς τοὺς ἀγροὺς μαργαρίτα, ἀγριομαργαρίτα Στερελλ. (Σιβ.) Συνών. γερμανούδι.

'Η λ. καὶ ὡς παρων. 'Αθῆν. Πελοπν. (Λαγκάδ.) Σῦρ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. 'Ερμάνος Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ομοίως ἡ λ. ὡς ἐπών. Κέρκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Μῆλ. Στερελλ. (Δεσφ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γερμανοῦ τοῦ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.).

γερμάνος ὁ, ἀμάρτ. γερμανός 'Ηπ. (Μαργαρ.) ἀγέρμανος Ζάκ.

'Εκ τοῦ Ἰταλ. germano.

1) Γερμάνι 1, δ ἰδ., Ζάκ. Βλ. καὶ ἀγέρμανος. 2) 'Η ἀρσενικὴ ἀγριόπαπια 'Ηπ. (Μαργαρ.).

